

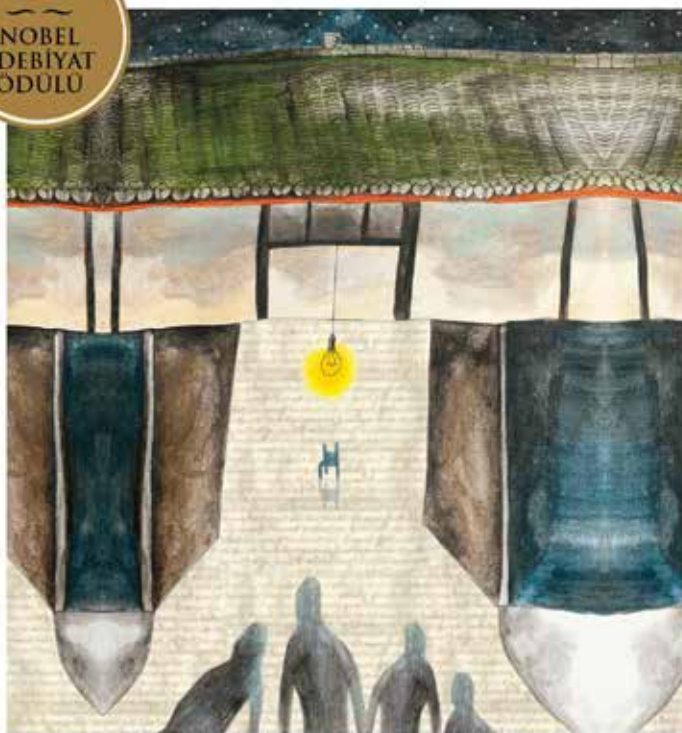
IMRE KERTÉSZ

FİYASKO

2002

NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

ROMAN

Çeviri: ERSEL KAYAOĞLU

♥
CAN

4.
BASKI

IMRE KÉRTESZ

FÍYASKO

A kudarc, Imre Kertész

© 1988, Imre Kertész

© 2004, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Rowohlt Berlin Verlag GmbH, Berlin ve Onk Ajans Ltd.Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2004

4. basım: Ocak 2017

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Şebnem Sunar

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-0474-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

IMRE KÉRTESZ
FİYASKO

ROMAN

2002 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Çeviri

Ersel Kayaoğlu

Imre Kertész'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kadersizlik, 1999

Doğmayacak Çocuk İçin Dua, 2001

Tasfiye, 2006

Polisiye Bir Öykü, 2006

Dosya K., 2010

IMRE KERTÉSZ, 1929'da Budapeşte'de doğdu. İlkgençliğinde Nazilerin Auschwitz ve Buchenwald toplama kamplarında tutulduktan sonra özgürlüğüne kavuştu. 1948'de *Világosság* gazetesine girdi. 1953'te serbest yazar olarak çalışmaya başladı. *Kadersizlik* üzerinde on yıl süren çalışması boyunca geçimini tiyatro oyunları ve müzikaller yazarak sağladı. Macaristan Devlet Yayınları kitabı basmayı reddetti, roman 1975'te küçük bir yayınevinden çıktı. Kertész çeşitli türlerde ürünler vermesinin yanı sıra Freud, Nietzsche, Canetti, Hofmannsthal ve Wittgenstein'i Macarcaya kazandırdı. Toplu eserleri 1995'te Brandenburg Ödülü'nü, çevirileri 1996'da Gundolf Ödülü'nü aldı. 2002'de de Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandı. 2004'te Goethe Madalyası'yla onurlandırılan, 2005'te ise Berlin Özgür Üniversite tarafından fahri doktor unvanına değer görülen Kertész, 2016'da Budapeşte'de seksen altı yaşında hayata veda etti.

ERSEL KAYAOĞLU, 1969'da Bursa'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Almanya'da tamamladı. Daha sonra İÜ Alman Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'ndan mezun oldu ve aynı anabilim dalında yüksek lisans ve doktora çalışması yaptı. Halen İÜ Edebiyat Fakültesi Batı Dilleri ve Edebiyatları Bölümü'nde doçent olarak görev yapan Kayaoğlu'nun Ernst Jünger, Michael Krüger, Ingrid Noll, Imre Kertész, Hans Magnus Enzensberger, Hans Sarkowicz'ten yaptığı çeviriler dışında *Medyalararasılık* adlı bir çalışması da var.

Yaşlı adam, çalışma masasının önünde duruyordu. Düşünüyordu. Sabahın erken saatleriydi. (Görece erken: on suları.) Yaşlı adam bu saatlerde hep düşünürdü.

Yaşlı adamın çok derdi ve tasası vardı, yani yeterince düşünecek şeyi vardı.

Fakat yaşlı adam, düşünmesi gereken şeyleri düşünmüyordu.

Ne hakkında düşündüğü pek bilinmiyordu. Yalnızca düşündüğü anlaşılıyor; ama ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Hiçbir şey düşünmüyor olması da mümkündü. Yalnızca sabahın erken saatleriydi (görece erken: on suları) ve hep bu saatlerde düşünmeye alıştı. Yaşlı adam düşünme konusunda artık öyle bir rutin oluşturmuştu ki, hiçbir şey düşünmediğinde bile düşünüyormuş izlenimini yaratabiliyordu ve kendisi bile belki düşündüğünü sanıyordu. Durum böyle! Bunun hafifletilebilecek bir yanı yok.

Yani yaşlı adam düşünerek (düşüncelere dalmış olarak) çalışma masasının önünde duruyordu.

Bu noktada, çalışma masası hakkında birkaç söz sarfetmeden olmaz.

Bu çalışma masası, doğrudan doğruya köşedeki kitap dolabının bir uzantısıydı; bu dolabın iki kanadı, yola bakan cephesi batıya dönük bir odanın güneybatı köşe-

sini, daha doğrusu kuzey-güney yönünde uzanan pencerenin güney kenarından odanın köşesine kadar olan mekânının yanı sıra 1,20 metre uzunluğundaki bir duvar çıkıntısını geçerek doğu-batı duvarına yerleştirilmiş komodinin batısındaki mekânı da kaplıyordu; çıkıntının oraya hangi amaçla yapıldığını şimdiye kadar hiç kimse açıklayamamıştı ve (bir anlamda mahcubiyetle) yapıştırılmış (göze batacak kadar kötü yapıştırılmış) (aynı zamanda kitap dolabının parçası olarak görülebilecek) bir tahta plakayla, tam tavana kadar olmasa da, kitap dolabının yüksekliği kadar (yani aşağı yukarı iki metre yükseklikte) kaplanmıştı.

Bir kere buna o kadar ayrıntısıyla girmişken, adı geçen kitap dolabının da yine komşu bir marangozun becerikliliği sayesinde iki eski *récamier*'nin¹ kasasından yapıldığını saklamamak gerek, daha az komşu sayılan bir koltuk döşeme ustasıysa *récamier*'lerin minderlerinden iki modern divan yapmıştı ve yeniden kaplanan yüzleriyle bunlar hâlâ kuzey duvarında, odanın kuzeybatı ve kuzeydoğu köşelerinde duruyordu.

Sabahın erken saatleri olduğu belki daha önce hatırlanmıştır. (Görece erken: on suları.) Şimdi durumu başka olgularla açabiliriz: Yumuşak, hafif puslu ama güneşli, muhteşem bir yaz sonu (erken sonbahar) sabahıydı.

Yaşlı adam, bu görece erken saatte (on suları) çalışma masasının önünde durup düşünürken bir an pence-reyi kapatma arzusu duydu.

Ama yüreği buna elvermedi; dışarıdaki yumuşak, hafif puslu ama güneşli bu yaz sonu (erken sonbahar) sabahı o kadar muhteşemdi ki.

1. (Fr.) İmparatorluk dönemi Fransası'nda kullanılan bir tür sedir; adını, salonunda Devrim ve Restorasyon Fransası'nın siyaset adamı ve sanatçılarından birçoğuna ev sahipliği yapan Madam Julie Récamier'den (1777-1849) alır.(Y.N.)

Çalışma masasının önünde duran yaşlı adamın ve çevresinin üzerine parlak mavimsi, parıldayan bir cam fanus kapanıyor gibi.

Bu imge –genel olarak bütün diğer yerinde benzetmeler gibi– oluşan çağrışımların göz önünde daha iyi canlandırılmasına hizmet etmeye çalışıyordu. Çünkü iyi kapanan bir cam fanusun altında kapalı kalanlar deyince, yoğun trafiğe sahip bir caddenin sayısız kaynaktan çıkan gürültüsünü ve pis kokusunu aklımıza getirmeliyiz; çünkü güneyinde –yani önünde durunca solda– yaşlı adamın önünde durduğu ve düşündüğü çalışma masasının bulunduğu pencere böyle bir caddeye açılıyordu.

Bu, korkunç bir caddeydi.

Yalanlar derbendi. Yaşlı adam ona böyle diyordu.

Aslında o yalnızca bir ara sokaktı. (Resmî beyana göre.)

Fakat iki ana cadde arasına sıkışmış halde, bu ara sokak –başka ne yapabiliirdi ki– iki ana caddenin trafiğinin üstesinden geliyordu.

Kaldırımın kenarında kuzey-güney yönünde arka arkaya çok farklı trafik levhaları yükseliyordu (hepsi de anlamsızlığın apaçık sembolleriydi), sokağın güney girişinde ise –burası aynı zamanda kıvrılan bir ana cadde ile burada birleşen üç ara sokağın kesişme noktasıydı– yol bir trafik ışığı ile tıkanıyordu ve bu trafik ışığı, sanki sokak gerçekten bir ara sokakmış gibi önünde duran inleyen, titreşen ve zıplayan küçük, bebe arabalardan dev TIR çekicilerine kadar –bunlara uygun dumanlar ve gürültü frekanslarıyla birlikte– (genel olarak orantılı oldukları görülse de sonuncular bazen boyutlarıyla şaşırtıcı bir çelişki sergilerken) tüm boyutları içinde barındıran bu araba sürüsü içinden yeniden dur işareti verinceye kadar her defasında yalnızca iki ya da üç araca geçiş izni veriyordu.

Resmî olarak sokaktan tramvay geçmiyordu.

Ama belli bir depodan çıkan ya da oraya giren ve ana caddelerden birindeki trafiği yüklenen tüm tramvay vagonları, sanki kayda değer bir şey değilmiş gibi iki ana cadde arasında kalan ara sokaktan gayriresmî olarak geçiyordu.

Yalanlar derbendinden ağlama, iç çekme, gıcırta, takırtı, ağıt ve dizginlenmiş inilti sesleri, sanki kaynayan bir kazanın dibinden çıkıp bazen siyah, bazen gri, karanlığın basmasının ardından (ve kışın bastırmasından önce) (çünkü bacaların adını şimdiye kadar henüz hiç anmadık) artık olsa olsa ağırlaşmış mavimsi renkte gazların içinden geçerek yukarıya doğru yolunu yarıyor. Ta ki sabaha karşı üç buçukta kızgın bir at gibi arkasını sağa sola savurarak ilk otobüs, kuzey girişinde belirinceye kadar (bu, otobüs garajından çıkan otobüs filolarının ve yeni günün yeni kara gaz bulutlarının da ilk işareti).

Kuzeyden güneye (ya da güneyden kuzeye) uzanan sokağın iki kenarında ancak on-on beş ev bulunuyor; ama yine de bu görece az sayıdaki eve bütün bir tarihsel dönem damgasını vurmuş ve bu dönemin zamansal akışı –tuhaf biçimde– mekânsal olarak bakıldığında, güney-kuzey yönünde kendini ifade ediyordu.

Sokağın doğu tarafının orta bölümüne kırklı yılların ilk yarısı düşüyordu.

Bu yıllar savaşın, inşaat çalışmaları ise acele yatırımların ve hem bundan hem de savaştan kaynaklanan malzeme kıtlığıyla bağlantılı kötü işçiliğin izlerini taşıyordu.

Yaşlı adam böyle bir evin ikinci katındaki stüdyo tipi bir dairede oturuyordu (bir oda, koridor, banyo, küçük mutfak, toplam 28 m², kirası başlangıçta 120 –düzenli artışlardan dolayı– şu anda hâlâ yalnızca 300 forint olan belediyeye ait bir daire), buraya evlilik hukuku dolayısıyla onyıllardır geçici olarak kayıtlıydı (çünkü daimi kaydı –birinci dereceden aile bireyi olarak– annesinin

evinde görünüyordu –fakat orada hiçbir zaman, geçici olarak bile oturmamıştı– bir insan için mümkün olan en uzun süre yaşaması dilenen yaşlı bayanın sonunda kaçınılmaz...) (kısacası sonuçta yine de kaçınılmaz o olayın neticesinde günün birinde boşalacak olan ev bu küçük hile sayesinde yaşlı adama kalacaktı) (eğer bu küçük hile –genel ve yaygın hukukun uygulanacağını umarak– ilgili belediye birimi tarafından da onaylanırsa) (burada söz konusu olan yalnızca bir oda da olsa gerçi yeşillikler içinde ve her türlü konfora sahip büyük bir odaydı bu, yaşlı adamın sürekli kayıtlı olduğu ama hiçbir zaman, geçici olarak bile oturmadığı bu daire, kuşkusuz –takas aracı olarak bile– daha uygundu).

Bu evin dayanıp dösenmesi –yani yaşlı adamın yalnızca bir süreliğine kayıtlı olduğu ama sürekli oturduğu dairenin– daha başından beri en önemli şeylerle sınırlandırıldığından, şimdi aşağıda en önemli şeyler arasından en önemlileri olarak öne çıkanların, en azından öykümüz bakımından, önemsiz olmadığını herhalde kabul edebiliriz.

Giriş kapısından bakıldığında doğu-batı yönünde uzanan koridorun, ki bu koridor üzerinden ortasında cilalı bir ahşap çıtayla yatay olarak bölünmüş süslemeli bir cam kapıdan girerek (daha doğrusu –holdeki havasızlık nedeniyle hep açık duran– bu kapıyı geçerek) oturma odasına varılıyordu; güney tarafında küçük mutfak kapısı ve bunun biraz batısında banyo kapısı yer alıyordu, bunun biraz daha batısında boş kalan, yaklaşık 80 cm genişliğindeki duvar yüzeyi ise (şapkalıklı) bir portman-toya yer sağlıyordu.

Koridorun kuzey duvarı boydan boya, bir kapı çerçevesinden diğer kapı çerçevesine kadar hoş bir naylon perdeyle kapatılmıştı, bunun arkasındaysa akıl edilerek yapılmış bir elbise askısı ve raf sistemi, daha önce orada durmuş ve yaşlı adamın karısının antipatisine uzun süre

direnmiş olan farklı büyüklükteki kaba koridor dolaplarını unutturmaya çalışıyordu; ama bu dolaplar sonunda –ki bunun, eşyanın tabiatında bulunduğu söylenir– kaybolmamış, yalnızca dönüşüme uğramışlar, yani bu akıllı elbise askısı ve raf sistemine dönüşmüşlerdi; evet, hatta iki dolabın yaklaşık 7X7 cm ebadındaki (üzerindeki belirgin balmumu mühürden dolayı anılmayı hak eden) (ancak mührün üzerindeki yazı, yıllar boyu hep yeniden sürülen sarımsı beyaz boya katmanları nedeniyle artık neredeyse okunamayacak duruma gelmişti) orijinal bir parçası, öykümüzün devamında zamanı geldiğinde yaşlı adamın karton kutularının birinden çıkacak (hangisinden olduğunu yaşlı adam da bilmiyordu).

Böylece ortasından cilalı bir ahşap çıtayla bölünmüş süslemeli cam kapıya vardık bile ve bu kapıdan girerek (daha doğrusu –koridordaki havasızlık nedeniyle hep açık olan– bu kapıyı geçerek) oturma odasına girebiliyoruz.

Yol tarafıyla batıya doğru bakan bu odanın güneydoğu köşesinde çini bir soba bulunuyordu, çini sobanın kuzeyinde, daha doğrusu batısında –gerekli mesafeler bırakılarak– kolçaklı bir sandalye (Maja II Modeli, kullanılan malzemeler: kayın ağacı, güherçile cilası, P.P. kayışları, poran süngeri, döşeme kumaşı; mobilya kalitesi MSZ 8976 / 4 / 72 ve 8977-68 normlarına uygun, SUDAN KORUYUNUZ!), kolçaklı sandalyelerin arasında (ve çini sobanın biraz daha kuzeybatısında) (abajuru yaklaşık her beş yılda bir yenilenen) ayaklı bir lamba ve biraz daha kuzeydoğuda, belgelenen ürün kalitesine bakılacak olursa bir çocuk masası, birinci sınıf özel kesim ürünü, tabaka kaplamalı, birinci sınıf yapraklı sert ağaç mamulü –işlevi bakımından daha çok bir tür sehpa olan– ince bacakları üzerinde kırılğan, narin bir şey bulunuyordu.

Çini sobanın kuzeyine (gerekli mesafenin bırakılmasıyla) yerleştirilmiş kolçaklı sandalyeden sonra yine

(daha küçük) bir mesafe geliyordu, sonra bunu süslemeli cam kapı, daha doğrusu –bu kapı, koridordaki havasızlık nedeniyle hep açık durduğundan– kapının boyutlarında bir açıklık izliyordu, sonra süslemeli cam kapının açık kapısı, sonra bir mesafe ve mesafenin ardından –artık odanın kuzeydoğu köşesine– divanlardan birinin dar kenarı dayanmıştı; sonra –artık kuzey duvarı boyunca– divanın uzun yanı, bir ara, alçak bir komodin, bir ara ve son olarak artık uzun tarafıyla odanın batı tarafına yaslanan ve kuzey-güney yönünde pencerenin altına kadar uzanan diğer divan geliyordu, oradaysa belli bir mesafeden sonra, daha güneyde bir masa (yani o masa, evin tek gerçek masası) daha güneye, neredeyse odanın güneybatı köşesine kadar uzanıyordu, oraya ulaşmak için yaşlı adamı engelleyen tek şey, orada bulunan ve dikkatli okur için elbette çok yabancı olmayan mobilya parçasıydı.

Çini sobanın batısına (gerekli mesafe bırakılarak) yerleştirilmiş kolçaklı sandalyeden yola çıkarak –yani odanın güney duvarı boyunca– ilerlersek işimiz çok daha kolay olur; çünkü orada yine bir mesafenin ardından daha batıda yalnızca alçak bir komodin bulunuyor (karşısında duran komodinin aynısı ve karşılığı), yine bir ara, sonra (oraya hangi amaçla yapıldığı şimdiki kadar hiç kimse-nin açıklayamadığı) duvar çıkıntısı ve son olarak –artık odanın güneybatı köşesinde– bir kitap dolabı ile çalışma masası karışımı olan o melez şey, o kitaplık ve evrak dolabı *kentaur*'u¹ (eğer böyle bir kavram ve imge karmaşasına girmemize izin varsa), onun önünde yumuşak, biraz puslu ama güneşli, muhteşem bir yaz sonu (erken sonbahar) sabahında yaşlı adam duruyor ve düşünüyordu.

1. (Yun. Kentauros) Yunan mitolojisinde Tesalya ve Arkadia dağlarında yaşayan yarı at yarı insan yaratıklara verilen ad. (Y.N.)

Elbette artık belirginleşmiş olan izlenimler kesin biçimde akıllara yerleşmeden önce: Şimdiye kadarki rahat sözcük seçimimiz bundan sonra herhalde belli bir açıklama gerektiriyor.

Nasıl –örneğin– çalışma masası gerçek bir çalışma masası değildiyse ya da başka bir örnek seçelim, yaşlı adamın ara sokağı, nasıl gerçek bir ara sokak değildiyse yaşlı adam da gerçek bir yaşlı adam değildi.

Yaşlı olmasına yaşlıydı (bu nedenle ona yaşlı adam diyoruz ya).

Ama yine de yaşlı adam, yaşlı olduğu için yaşlı adam değildi – yani o yaşlı bir adam değildi (elbette genç de değildi) (bu nedenle ona yaşlı adam diyoruz zaten).

Herhalde en kolayı, onun kaç yaşında olduğunu söylemek olurdu (eğer yıldan yıla, günden güne, hatta saatte saate değişen böylesine olağanüstü muallak gerçekler karşısında dehşete kapılmasaydık) (zaten öykümün kaç yılı, günü ve saati kapsadığını kim söyleyebilir ki) (bu zaman aralığının da hangi yöne doğru seyredeceğini kim bilebilir ki) (bundan dolayı kendimizi birden erken açıklamalarımızın arkasında artık duramayacak halde bulabiliriz).

Daha iyisi elimizde olmadığından –kesinlikle çok orijinal olmayan– gözlemlerimizden birini dayanak noktası yapalım:

Bir insanın omuzlarına yarım asrın yükü binmişse o insan ya dizlerinin üstüne düşer ya da bir şekilde ayakta (bir anlamda zamanın kancasında asılı) kalır (elbette bu kanca onu karşı kıyının çoraklığına, tok renklerin ve dolgun şekillerin dünyasından belli belirsiz kuru soyutlamalara doğru sürekli çeker ve çekiştirir), böylece bir süreklilik ânı oluşur; fakat o hiç yokmuş gibi, yani sanki herhangi bir şey henüz kesin olarak kararlaştırılmamış gibi, bizi kandırmaya (bir anlamda tutunmaya çalıştığımız ipin

yeterince sağlam olduğuna bizi inandırmaya) çalışır (ama hepimiz yeterince sağlam olduğunu bilmemize rağmen, yine de –sıkı tutunmak uğruna– ipin biraz gevşetilmesi durumu bile, saçma varsayımlara yol açıyor) (özellikle de ipi koparmayı daha önce bir kez başarmış olanlarda) (ama şimdiden öykümüzün sonuna değinmeyelim).

Yani yaşlı adamın yaşlı olduğu iddiasını sürdürürsek –ki bunu sürdürüyoruz– bu sözcük seçimini (bunu bize söyleten şey, yaşlı adamın dış görünüşü değil; ama bir nüfus memurunun sahip olduğu üstün bilgi de değil) açıkçası başka bir şeyle gerekçelendirmeliyiz.

Bundan kolay ne var ki?

Çünkü yaşlı adam –bunun için büyük ölçüde haklı nedenlere sahip olduğunu da pek yadsıyamayız– kendisini yaşlı biri gibi, artık başına bir şey, iyi ya da kötü (hiç de aynı anlama gelmeyecek biraz daha iyi ya da biraz daha kötü olasılıklar buna dahil değil) (özünde bir şeyi değiştirmese bile) yeni bir şey gelmeyecek biri gibi hissediyordu: Başına daha önce her şeyin (başına henüz gelebilecek olanlar ya da başına gelmiş olabileceklerin de) geldiği, ölümünü –geçici olarak– alt eden, yaşamını –nihai olarak– yaşamış, günahlarına karşılık mütevazı mükâfatını, erdemlerine karşılık katı cezalarını almış ve uzun süredir, fazlalık insanlar için tutulan –nerede ve hangi ölçütlere göre tutulduğunu kim bilebilir– o gri listede yer alan biri gibi tıpkı; tıpkı her şeye inat günbegün sabahları yine de varlığını sürdürüyor olarak uyanan (ve bu duyguyu hiç de fena bulmayan) biri gibi (her şeyi her zaman hesaba katmış olsaydı) (ama bu onun hiç yapmadığı bir şeydi).

Buna göre, yaşlı adam çalışma masasının önünde durup düşündüğünde, bu şeyler hakkında düşündüğünü varsaymamız için belki de hiçbir neden yok.

Hayır, yalnızca sabahın erken saatleriydi –görece erken: on suları– ve o hep bu saatlerde düşünmeye alıştı.

Macar edebiyatının güçlü ve bağımsız sesi Imre Kertész'in kitapları otobiyografik izler taşısa da, yoğun bir hayal gücüyle beslenmiştir.

Fiyasko, Nazi rejiminin toplama kamplarından sağ çıkmayı başaran Imre Kertész'in, soykırımın kurbanlarıyla alay edildiği gerekçesiyle geri çevrilen ve yıllar sonra Nobel Edebiyat Ödülü'nü almasında büyük etkisi olan ilk romanı *Kadersizlik*'in hikâyesi üzerine kurulu ve Kertész biyografisinin en belirleyici özelliklerini gözler önüne seriyor. Auschwitz'ten Buchenwald'a toplama kamplarında genç bir Yahudi, Komünist Parti'nin yayın organı olan günlük bir gazetede çalışırken birdenbire işten çıkarılarak kimliği elinden alınan bir muhabir, geçimini Almandan Macarcaya çeviri yaparak sağlayan bir çevirmen, yazdıklarıyla "başarı"yı bir türlü yakalayamayan bir yazar... Doğrudan doğruya Kertész'in kendi yaşamına ait bu kimlik notları, *Fiyasko*'da harmanlanarak Kertész biyografisini tamamına erdiliyor. *Fiyasko*, gerçekliğin üzerine ikincil bir gerçeklik kuruyor.

ISBN 978-975-07-0474-1

9 789750 704741